

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ 3 a 19 shromažďovacího zákona a přestupkem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky jako zmatečný a v důsledcích toho zrušil i výrok o trestu a výroky s tím související a věc vrátil do první stolice, a to okresnímu soudu v Hradci Králové, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Odsuzující výrok pro přestupek podle §§ 3 a 19 shrom. zák. a sprostující výrok zůstaly nedotčeny.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upřít oprávnění, pokud vytyká rozsudku mylný výklad zákona ohledně přestupku podle § 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky. Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný vyzval slovy »na shledanou dnes v 6 hodin na Velkém náměstí« aneb »dnes všichni na tábor na náměstí v H.« posluchače, 50—100 osob, k hromadné účasti na zakázaném táboru. Účast na zakázaném táboru sama o sobě však není trestným činem podle §§ 3 a 19 shromažďovacího zákona, neboť se podle tohoto ustanovení tresce jen konání shromáždění pod širým nebem bez úředního povolení, činnost osob, které shromáždění svolávají a na ně zvou, nebo jinak svou činností, zaňájením aneb řečením, konání táboru umožňují. Že k takové činnosti obžalovaný posluchačstvo vyzýval, rozsudek nezjišťuje; pouhá účast na táboru jako posluchač není podle § 3 cit. zák. trestnou a nemůže proto ani vyzvání k hromadné účasti na táboru býti vybízením k hromadnému páchaní přestupku. Bylo proto na mylném výkladu zákona spočívající odsuzující výrok pro přestupek podle § 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky zrušiti jako zmatečný, a, ježto nelze ve věci samé rozhodnouti, poněvadž by onen skutek mohl naplniti skutkovou podstatu přestupku podle § 3 shrom. zák., spáchaný svoláváním shromáždění na 6. hodinu večerní bez úředního povolení, bylo za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu věc odkázati soudu první stolice, by ji znova projednal a rozhodl, a to příslušnému okresnímu soudu, ježto jde nyní již jen o přestupek.

Čís. 3720.

Při vinění z deliktu soukromožalobního nebo ze skutečností cti se dotýkajících ze života soukromého není důkaz pravdy vyloučen vždy, nýbrž jen za určitých předpokladů.

Lze se proto v takovém případě ucházeti o křivé svědectví ve smyslu § 199 a) tr. zák. i u svědka, jehož výpověď může přijíti v úvahu jen o důkazu pravdy.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Zm II 332/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku neúplnost, pokud nepřihlížel k obsahu spisu, podle něhož důkaz pravdy je prý nepřípustný, z čehož stížnost dovozuje, že nebylo lze ucházeti se o křivé svědectví u svědka, aha mohla přijíti v úvahu jeho výpověď jen o důkazu pravdy. Důvod, proč je důkaz pravdy v oné věci vyloučen, zmateční stížnost neuvádí; má-li snad na mysli, že v oné trestní věci jde o vinění z cizoložství, tedy z deliktu jen na soukromnou obžalobu stíhatelného aneb o vinění ze cti se dotýkajících skutečností ze života soukromého, jest připomenouti, že i při takovýchto deliktech podle §§ 489 a 490 tr. zák. není důkaz pravdy vyloučen vždy, nýbrž jen za určitých předpokladů, a že tedy podle toho, zda soud pojímá věc tak či onak, byla tu možnost výslechu svědka o pravdivosti vinění. Abstraktní možnost výslechu svědka tu tedy byla a tato možnost jest postačitelým předpokladem skutkové podstaty ucházení se o křivé svědectví. Jest tedy zřejmo, že rozsudek není stížen neúplností, činící jej zmatečným podle § 281 čís. 5 tr. ř., pokud se nezaobýval obsahem oněch spisů. I bylo proto zmateční stížnost zamítnouti jako zřejmě nedůvodnou ve smyslu § 4 čís. 2 novely k trestnímu řádu již v zasedání neveřejném.

Čís. 3721.

Vyžádání si trestního lístku obviněného jest úkonem vyšetřovacím ve smyslu třetího odstavce § 51 tr. ř.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Nd II 173/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl podle § 64 tr. ř. v záporném sporu o příslušnost mezi krajským soudem v Jihlavě a krajským soudem v Táboře k projednání trestní věci proti Janu N-ovi pro zločin krádeže takto: Příslušným je krajský soud v Jihlavě.

Důvody:

Vyžádání si trestního lístku obviněného jest úkonem vyšetřovacím ve smyslu § 51 odst. 3 tr. ř.; vždyť účelem tohoto opatření jest jednak zjednatí potřebný podklad pro spolehlivé vyměření trestu a pro výrok o jeho podmíněném odkladu, kromě toho má však trestní lístek i důležitý význam pro právní kvalifikaci činu — na příklad podle § 179 poslední bod tr. zák. pro případ, o nějž tu jde — a nezřídka tvoří předchozí tresty i důležitou oporu pro důkaz o vině vůbec, poněvadž i z po-